

prima instanță – A. Malîi
instanța de apel – L. Bulgac, M. Guzun, N. Craiu

dosarul nr. 3ra-1431/14

DECIZIE

17 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Sveatoslav Moldovan
Maria Ghervas
Liliana Catan

examinând recursurile declarate de către Asociația de Producție „Introsco”
Societate pe Acțiuni și Simion Beglița

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Simion Beglița împotriva
Asociației de Producție „Introsco” Societate pe Acțiuni cu privire la accesul la
informație și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2014, prin care a fost
admis apelul declarat de către Simion Beglița, casată hotărârea Judecătoriei Ciocana,
mun. Chișinău din 18 martie 2014 și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost
admisă parțial

constată

La 30 iulie 2013, Simion Beglița a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Asociației de Producție „Introsco” SA cu privire la accesul la informație și
repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că este fost salariat al Asociației de Producție
„Introsco” SA, la 27 februarie 1995 fiind concediat de administrația Asociației în
perioada când uzina staționa, iar numele său nu figura în listele lucrătorilor ce urmau
să lucreze conform ordinelor nr. 159 din 05 decembrie 1994, nr. 175 din
29 decembrie 1994 și nr. 5 din 25 ianuarie 1995.

Menționează că la 23 aprilie 2013 s-a adresat pârâtului cu cererea nr. 259
privind accesul la informație, însă prin răspunsul nr. 217 din 05 iunie 2013 Asociația a
menționat că actele solicitate ar fi nimicite.

Afirmă că în cadrul examinării unor litigii înaintate împotriva pârâtului în
Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău, directorul întreprinderii a menționat despre
imposibilitatea prezentării unor înscrisuri, deoarece ar fi lipsă în cadrul întreprinderii,
făcând referire la Indicatorul documentelor-tip al termenelor de păstrare pentru

organele administrației publice, pentru instituțiile, organizațiile și întreprinderile Republicii Moldova, aprobat de Serviciul de Stat de Arhivă al Republicii Moldova.

Susține că la 18 iunie 2013 a înaintat Asociației de Producție „Introsco” SA o cerere cu solicitarea de a-i fi prezentată dovada nimicirii și, anume, procesul-verbal de nimicire a actelor. Odată cu solicitarea dovezii nimicirii actelor, la 18 iunie 2013, a solicitat și copia ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994, care este indicat în ordinul nr. 159 din 05 decembrie 1994, eliberat anterior de pârât.

Afirmă că prin răspunsul pârâtului, recepționat de către el la 02 iulie 2013, i-a fost adus la cunoștință faptul că informația solicitată privește activitatea economică a întreprinderii și nu-l privește pe el, fapt inacceptabil deoarece informația solicitată are legătură cu motivul concedierii lui.

Invocă că ordinul solicitat se referă la activitatea întreprinderii atunci când era întreprindere de stat, informație care îl privește și pe el ca salariat la acel moment. Ordinul nr. 128 din 12 septembrie 1994 este indicat în ordinul nr. 159 din 05 decembrie 1994 al pârâtului, pe atunci întreprindere de stat și privește reducerea zilelor săptămânii de lucru din 5 în 4, respectiv, salarizarea pentru luna decembrie 1994, el fiind concediat pentru pretinsa lipsă de la locul de muncă în luna decembrie 1994. Astfel, ordinul solicitat are legătură directă cu salarizarea și concedierea sa.

Consideră că prin inacțiunile pârâtului i-a fost încălcat dreptul la acces la informație, deoarece aceste informații sunt necesare pentru apărarea drepturilor și intereselor sale în procesele de judecată.

Mai invocă că ordinul solicitat privește timpul de muncă și salarizarea pentru luna decembrie 1994 în cadrul întreprinderii și el ca salariat are dreptul de a face cunoștință cu orice ordin care privește schimbarea timpului de muncă și a salarizării, iar angajatorul este obligat să-i aducă la cunoștință ordinul.

Solicită obligarea Asociației de Producție „Introsco” SA de a-i asigura accesul la informație și anume, obligarea acesteia de a-i elibera copiile autentificate în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și a procesului-verbal de nimicire a actelor menționate ca imposibil de prezentat în explicația directorului din 05 iunie 2013, încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată și repararea prejudiciului moral în sumă de 5000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 18 martie 2014 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2014 a fost admis apelul declarat de către Simion Beglița, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care a fost admisă parțial acțiunea și obligată Asociația de Producție „Introsco” SA să-i elibereze lui Simion Beglița copia autentificată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și copia autentificată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila

întreprinderii) a procesului-verbal de nimicire a actelor menționate ca imposibil de prezentat în explicația directorului din 05 iunie 2013, în rest acțiunea a fost respinsă.

La 19 septembrie 2014, Asociația de Producție „Introsco” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Menționează că la 20 august 2014 a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel.

În motivarea recursului a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, fiind adoptată cu încălcarea normelor de drept material.

Menționează că Asociația de Producție „Introsco” SA nu este o autoritate publică sau subdiviziune a acesteia și în legătură cu acest fapt, solicitarea informației de către intimat, precum și însuși înaintarea cererii respective în baza art. 16, 17, 24 și 25 din Legea contenciosului administrativ este neîntemeiată, fapt ignorat de către instanța de apel.

Susține că conform art. 5, 6, 8, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 23 și 24 ale Legii nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație, aceasta din urmă are un domeniu de reglementare puțin diferit decât cel prevăzut în cauza civilă respectivă.

Afirmă că conform art. 5 din Legea privind accesul la informație, Asociația de Producție „Introsco” SA nu intră în categoria furnizorilor unor astfel de informații, aceasta neavând ca îndatorire sau posibilitate legală de a elibera actele solicitate în baza prevederilor legale enunțate de către intimat în cererea sa de chemare în judecată.

Invocă că pe lângă faptul că solicitările intimatului sunt neîntemeiate ca esență, acestea nu au nici o încadrare juridică corespunzătoare, iar în conformitate cu art. 166 lit. e) CPC, în cerere trebuie indicate circumstanțele de fapt și de drept pe care reclamantul își întemeiază pretențiile și probele de care acesta dispune în momentul depunerii cererii. Unicul temei legal pe care își întemeiază pretențiile intimatului sunt articolele din Legea cu privire la accesul la informație și din Legea contenciosului administrativ, care nu sunt aplicabile pricinii în cauză.

Evidențiază că nu deține astfel de informații precum ordinul solicitat, acest fapt fiind cunoscut de către intimat, deoarece în privința unui litigiu similar atât prima instanță și cea de apel, precum și Curtea Supremă de Justiție s-au pronunțat de două ori, fapt cunoscut de însuși intimat. Or, conform deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2013, prin care a fost menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 15 iulie 2013, prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată cu privire la accesul la informație înaintată de către Simion Beglița împotriva Asociației de Producție „Introsco” SA, s-a stabilit că conform prevederilor art. 547 și art. 548 din Indicatorul documentelor-tip și al termenelor de păstrare pentru organele administrației publice, pentru instituțiile, organizațiile și întreprinderile Republicii Moldova, emis de către Serviciul de Stat de Arhivă al RM, actele solicitate de Simion Beglița (printre care se include și ordinul nr. 128 din 12 septembrie 1994), se păstrează pentru o perioadă de 3 ani din momentul arhivării acestora și constatând faptul că actele în cauză datează din anii 1991-1996, se conchide că nu pot fi eliberate, termenul de păstrare a acestora fiind expirat, astfel devenind imposibilă și autentificarea lor.

Menționează că la 29 ianuarie 2014, de către Curtea Supremă de Justiție a fost emisă o încheiere irevocabilă, prin care decizia enunțată a fost menținută, iar recursul declarat de către Simion Beglița împotriva acesteia a fost declarat inadmisibil.

De asemenea, la 10 septembrie 2014, Curtea Supremă de Justiție a mai declarat inadmisibil unul dintre recursurile depuse de către Simion Beglița împotriva Asociației de Producție „Introsco” SA, confirmând încă o dată în plus netemeinicia solicitărilor înaintate de acesta.

Susține că instanța de apel a reținut alegațiile eronate expuse de către intimat, toate aspectele și circumstanțele esențiale ale pricinii expuse anterior fiind ignorate cu desăvârșire de către instanța de apel, or, instanța de apel, casând hotărârea primei instanțe, a concluzionat că hotărârea primei instanțe este ilegală și neîntemeiată, iar motivele invocate de Asociația de Producție „Introsco” SA fiind catalogate ca neîntemeiate, neexpunându-se asupra acestora.

Consideră că circumstanțele, care au fost expuse de către instanța de apel în cuprinsul deciziei contestate, sunt eronate și nefondate, deoarece instanța de apel nu a menționat corespunzător care este relevanța, admisibilitatea și utilitatea probelor aduse de către intimat și care au permis a deduce ilegalitatea acțiunilor recurente.

Afirmă că lipsa unor astfel de probe și imposibilitatea instanței de apel de a determina circumstanțele reale ce au avut loc constituie o premisă care permite de a deduce lipsa de imparțialitate și obiectivitate a instanței de apel în cadrul examinării speței în cauză.

La 06 octombrie 2014, Simion Beglița a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel în partea respingerii pretențiilor cu privire la repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată cu pronunțarea în această parte a unei hotărâri noi de admitere a cerințelor nominalizate.

Afirmă că a făcut cunoștință cu decizia integrală a instanței de apel la 19 august 2014, ce se confirmă prin plicul poștal.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel în partea respingerii pretenției cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, deoarece a probat toate cheltuielile suportate de el.

Menționează că cheltuielile de asistență juridică sunt probate prin bonul de plată în mărime de 1000 lei și prin participarea avocatului în prima instanță și depunerea cererii de chemare în judecată, cererii de apel și a cererii de recurs.

Susține că el a anexat la dosar probe, ce confirmă cheltuielile de judecată, pe care le-a suportat și, anume, bonurile de plată nr. nr. 0137566; 0268; B304006580; copia răspunsului nr. 21-06/32 din 17 martie și copia certificatului nr. 500877919 din 14 aprilie 2004, etc. (f. d. 21, 94, 95, 125, 126, 136, 137, 141, 143-145).

Afirmă că în conformitate cu art. 94 CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului. Dacă, fără a trimite pricina spre rejudecare, modifică hotărârea atacată sau pronunță o nouă hotărâre, instanța ierarhic superioară poate schimba corespunzător repartizarea cheltuielilor de judecată.

Consideră că instanța de apel nu a aplicat legea ce trebuia să fie aplicată și a apreciat arbitrar probele ce țin de cheltuielile de judecată. La dosar au fost anexate probe suficiente pentru determinarea și încasarea cheltuielilor de judecare a pricinii.

De asemenea, consideră că pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral este întemeiată, deoarece prin refuzul accesului la informație i s-a cauzat suferințe de ordin psihic manifestate prin stres, frustrare, retrăiri, a fost nevoit să piardă din timpul său pentru depunerea cererilor, căutarea unui avocat pentru a-l ajuta la întocmirea actelor juridice, participarea în ședințele de judecată. Toate acestea l-au afectat emoțional.

Invocă că conform art. 25 alin. (3) și (4) din Legea contenciosului administrativ, în cazul admiterii acțiunii, instanța de contencios administrativ se pronunță, la cerere, și asupra reparării prejudiciului material și moral cauzat prin actul administrativ ilegal sau prin neexaminarea în termenul legal a cererii prealabile. Mărimea prejudiciului moral se stabilește de instanța de contencios administrativ, independent de prejudiciul material, în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate, de gradul de vinovăție al pârâtului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, luându-se în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Mai invocă că în cazul dat urma a fi compensat și prejudiciul moral cauzat prin încălcarea accesului la informație.

Prin referința depusă la data de 23 octombrie 2014, reprezentantul SA „Introsco” SA, Serghei Bucataru a solicitat considerarea recursului depus de Simion Beglița ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa recurenților, la 14 august 2014, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire nr. 3880 (f. d. 153).

Astfel, la caz se constată că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră următoarele.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul este să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Astfel, după cum rezultă din materialele pricinii, Simion Beglița înaintând acțiunea împotriva Asociației de Producție „Introsco” SA a solicitat obligarea acesteia de a-i asigura accesul la informație și anume, de a-i elibera copiile autentificate în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila

întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și a procesului-verbal de nimicire a actelor menționate ca imposibil de prezentat în explicația directorului din 05 iunie 2013 cu încasarea de la pârât a cheltuielilor de judecată și repararea prejudiciului moral în sumă de 5000 lei.

Fiind investită cu examinarea prezentului litigiu, prima instanță s-a pronunțat în favoarea respingerii acțiunii, considerând că capetele de cerere înaintate de Simion Beglița privind accesul la informație sunt neîntemeiate, ca urmare stabilind și netemeinicia cerințelor acestuia privind repararea prejudiciului moral și a încasării cheltuielilor de judecată.

Judecând apelul declarat de Simion Beglița, instanța de apel a constatat netemeinicia hotărârii primei instanțe și casând-o, a emis o nouă hotărâre prin care a admis parțial acțiunea înaintată de Simion Beglița împotriva Asociației de Producție „Introsco” SA, obligând pârâtul să-i elibereze lui Simion Beglița copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a procesului-verbal de nimicire a actelor menționate ca imposibil de prezentat în explicația directorului din 05 iunie 2013, în rest pretențiile fiind respinse.

Verificând legalitatea și temeinicia deciziei contestate în raport cu criticele formulate în recursuri, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel, cu referire la prevederile art. 10 din Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000, corect a admis acțiunea lui Simion Beglița în partea obligării Asociației de Producție „Introsco” SA, de a-i elibera copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a procesului-verbal de nimicire a actelor menționate.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de recurs atestă că din materialele pricinii rezultă cu certitudine că Simion Beglița, fost angajat al Asociației de Producție „Introsco” SA, fapt ce se deduce din fișele personale de retribuire a muncii (f. d. 33-37) și din extrasul Procesului-verbal al Comisiei pentru litigiile de muncă a Asociației de Producție „Introsco” SA din 05 iunie 1995 (f. d. 68), s-a adresat către Asociația de Producție „Introsco” SA cu cererea prealabilă nr. 259 din 23 aprilie 2013, solicitând accesul la informația prin eliberarea copiei ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și copiei autentificate în modul corespunzător a procesului-verbal de nimicire a actelor, acte ce se referă nemijlocit la activitatea sa de muncă în perioada când acesta era angajat al întreprinderii (f. d. 8-9).

Prin răspunsul nr. 217 din 05 iunie 2013, Asociația de Producție „Introsco” SA a menționat despre imposibilitatea prezentării către solicitant a documentelor solicitate din motivul inexistenței acestora, în acest sens făcând referire la Indicatorul documentelor-tip al termenelor de păstrare pentru organele administrației publice,

pentru instituțiile, organizațiile și întreprinderile RM, aprobat de Serviciul de Stat de Arhivă al RM (f. d. 10-11).

Ulterior, ținând cont de răspunsul primit, Simion Beglița, printr-o altă cerere prealabilă adresată Asociației de Producție „Introsco” SA, înregistrată cu nr. 343 din 18 iunie 2013, a solicitat prezentarea procesului-verbal de nimicire al documentelor solicitate precum și copia ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994, care este indicat în ordinul nr. 159 din 05 decembrie 1994 și care i-a fost eliberat de către Asociația de Producție „Introsco” SA anterior (f. d. 12, 5).

La cererea prealabilă respectivă, Asociația de Producție „Introsco” SA a eliberat răspunsul nr. 245 din 27 iunie 2013, din conținutul cărui se deduce că Ordinul nr. 128 din 12 septembrie 1994, solicitat de către petiționar, se referă exclusiv la activitatea economică a întreprinderii, însă nu conține informații care atestă calitatea dânsului de salariat, cum ar fi înscrieri referitoare de activitatea desfășurată, salariul, vechimea în muncă sau oricare informație de acest gen.

Reieșind din circumstanțele descrise, instanța de recurs consideră că Simion Beglița, prin prisma Legii privind accesul la informație este îndreptățit de a solicita, precum și de a primi informația cu caracter personal pe care o deține Asociația de Producție „Introsco” SA, în virtutea raporturilor de muncă stabilite anterior între părți, precum și de a i se pune la dispoziție orice informație ce ține de activitatea sa în cadrul acestei întreprinderi, pentru perioada în care el a activat în cadrul acestei societăți, în măsura în care informația solicitată nu contravine prevederilor art. 7 al Legii și anume dacă nu este o informație cu acces limitat.

Prin urmare, întemeiat instanța de apel a reținut că Asociația de Producție „Introsco” SA, fiind în perioada anilor 1994-1995 o întreprindere de stat, este obligată să-i elibereze lui Simion Beglița informația solicitată de acesta cu privire la activitatea sa de muncă în cadrul întreprinderii.

În aceeași ordine de idei, este cert că argumentele recurentului „Introsco” SA precum că la caz, întreprinderea nu cade sub incidența prevederilor art. 5 din Legea privind accesul la informație, respectiv nu intră în categoria furnizorilor de informații, iar acțiunea dată nu se încadrează în rigorile prevăzute de Legea contenciosului administrativ, nu pot fi reținute de către instanța de recurs, fiind combătute prin cele relatate mai sus.

Distinct de cele relatate, instanța de recurs consideră că concluzia instanței de apel cu privire la admiterea cerinței lui Simion Beglița și obligarea SA „Introsco” de a elibera ultimului copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a procesului-verbal de nimicire a actelor este întemeiată.

Totodată, instanța de recurs constată că soluția instanței de apel cu privire la admiterea cerinței lui Simion Beglița cu privire la obligarea SA „Introsco” de a-i elibera copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA este una neîntemeiată și nu poate fi menținută.

Astfel, după cum rezultă din răspunsul Asociației de Producție „Introsco” SA nr. 217 din 05 iunie 2013, ultima a menționat despre imposibilitatea prezentării către solicitant a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994, solicitata de către Simion Beglița, în acest sens, invocând, cu referire la Indicatorul documentelor-tip al termenelor de păstrare pentru organele administrației publice, pentru instituțiile, organizațiile și întreprinderile RM, aprobat de Serviciul de Stat de Arhivă al RM, Chișinău 1998, că ordinul solicitat a fost nimicit (f. d. 10-11).

Conform pct. 279 din Indicatorul respectiv, graficele proceselor de producție, ale orelor de program (regimul de schimburi, producția continuă) se păstrează pentru o perioadă de 3 ani, iar conform pct. 304 din același indicator, documentele de control asupra respectării regulilor de normare a muncii, a consumului fondului de salarizare, a legislației muncii se păstrează pentru un termen de 5 ani.

La acest segment instanța de recurs remarcă și faptul că materialele dosarului denotă că la solicitarea lui Simion Beglița, Serviciul de Stat de Arhivă al RM prin scrisoarea nr. 21-38/99 din 19 iunie 2013, i-a prezentat ultimului Procesul-verbal nr. 5 din 04 iunie 2003 cu privire la selectarea documentelor spre nimicire cu termen de păstrare expirat al „Introsco” SA pentru anii 1987-1999, din conținutul cărui (pct. 2), rezultă că au fost nimicite jurnale - order cu anexe pe anii 1987-1997(f. d. 75-82).

Prin urmare, cele menționate mai sus confirmă imposibilitatea prezentării de către „Introsco” SA a ordinului solicitat în legătură cu expirarea termenului de păstrare și nimicirea lui.

La fel, instanța de recurs consideră ca fiind incorectă și concluzia instanței de apel ce ține de respingerea cerințelor lui Simion Beglița cu privire la repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată, ca neprobate.

În susținerea acestei opinii se va menționa că acțiunea lui Simion Beglița a fost examinată de instanțele de judecată prin prisma Legii contenciosului administrativ în coroborare cu Legea privind accesul la informație nr. 982 din 11 mai 2000.

Iar conform art. 25 alin. (3) al Legii contenciosului administrativ, în cazul admiterii acțiunii, instanța de contencios administrativ se pronunță, la cerere, și asupra reparării prejudiciului material și moral cauzat prin actul administrativ ilegal sau prin neexaminarea în termenul legal a cererii prealabile.

Având în susținere prevederile normei enunțate, instanța de recurs constată ca lipsită de suport argumentul instanței de apel precum că Simion Beglița nu a probat cerința cu privire la încasarea prejudiciului moral, fiind cert că în sensul Legii contenciosului administrativ nu este necesară demonstrarea de către solicitant a prejudicierii dreptului său, la caz, de acces la informație.

În același timp, instanța de recurs consideră că, deși în speță se constată încălcarea dreptului de acces la informație a lui Simion Beglița cu obligarea SA „Introsco” de a elibera ultimului copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a procesului-verbal de nimicire a actelor, cerința cu privire la repararea prejudiciului moral urmează a fi respinsă, admitând că restabilirea dreptului încălcat constituie în sine o satisfacție echitabilă suficientă pentru orice prejudiciu moral eventual suferit de către reclamant.

Instanța de recurs reține ca neîntemeiată și soluția instanței de apel cu privire la respingerea cerinței lui Simion Beglița de încasare din contul pârâtului a cheltuielilor de judecată în mărime de 1841 lei (1000 lei - serviciile avocatului, 68 lei - transportul public pentru deplasări, 54 lei – servicii xerocopii, 703 lei – timpul de muncă pierdut) ca neprobată.

Or, întru confirmarea acestor cerințe de către reclamant la materialele dosarului au fost anexate următoarele probe confirmative: Bonul de plată (în original) nr. 556085 Seria EK din 30 iulie 2013, în mărime de 1000 lei pentru acordarea serviciilor juridice de către avocatul Serghei Musteață (f. d. 94), cecurile eliberate pentru deservirea cu servicii xerox, în valoare totală de 54,70 lei (f. d. 125), precum și Bonul de plată nr. 0137566 Seria ET din 14 martie 2014 în valoare totală de 16 lei, achitată de ultimul pentru serviciile Biroului Național de Statistică (f. d. 141), în total fiind confirmată suma de 1070,70 lei (1000 lei+16 lei+54,70 lei).

În conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1) CPC, dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Având în susținere prevederile normei enunțate și reieșind din considerentul că în speță acțiunea lui Simion Beglița este admisă parțial, instanța de recurs consideră că și cererea cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată urmează a fi admisă parțial și de a încasa din contul SA „Introsco” în beneficiul lui Simion Beglița, cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 570 lei.

Față de cele ce preced și având în vedere faptul că circumstanțele pricinii au fost stabilite pe deplin de către instanțele judecătorești inferioare, nefiind necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursurile, de a casa parțial decizia instanței de apel și anume în partea prin care a fost admisă acțiunea lui Simion Beglița cu privire la obligarea Societății pe Acțiuni „Introsco” de a elibera copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și în partea prin care a fost respins capătul de cerere a lui Simion Beglița cu privire la repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată și a emite în partea dată o nouă hotărâre prin care a respinge acțiunea lui Simion Beglița cu privire la obligarea Societății pe Acțiuni „Introsco” de a elibera copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și cerința de încasare a prejudiciului moral, a admite în parte cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată și a încasa în beneficiul lui Simion Beglița din contul Asociației de Producție „Introsco” SA suma de 570 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, iar în rest cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată a respinge. În rest decizia instanței de apel a menține.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) și b), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admit recursurile declarate de Asociația de Producție „Introsco” Societate pe Acțiuni și Simion Beglița.

Se casează parțial decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2014 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Simion Beglița împotriva Asociației de Producție „Introsco” Societate pe Acțiuni cu privire la accesul la informație și repararea prejudiciului moral și anume în partea prin care a fost admisă acțiunea lui Simion Beglița cu privire la obligarea Societății pe Acțiuni „Introsco” de a elibera copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA și în partea prin care a fost respins capătul de cerere a lui Simion Beglița cu privire la repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată și a emite în partea dată o nouă hotărâre prin care:

Se respinge cerința lui Simion Beglița cu privire la obligarea Asociației de Producție „Introsco” Societate pe Acțiuni de a-i elibera copia autenticată în modul corespunzător (cu mențiunea înscrisului „pentru conformitate”, data eliberării copiei, funcția persoanei și numele, prenumele ei, ștampila întreprinderii) a ordinului nr. 128 din 12 septembrie 1994 a directorului Asociației de Producție „Introsco” SA, ca neîntemeiată.

Se respinge cerința lui Simion Beglița cu privire la repararea prejudiciului moral.

Se admite în parte cerința lui Simion Beglița cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează din contul Asociației de Producție „Introsco” Societate pe Acțiuni în beneficiul lui Simion Beglița suma de 570 lei (cinci sute șaptezeci lei) cu titlu de cheltuieli de judecată.

În rest cerința cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată se respinge.

Decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2014 în rest se menține.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Sveatoslav Moldovan

Maria Ghervas

Liliana Catan